

Chương 9

Thật Ngoan

Bùi Anh nhìn dòng chữ mình vừa đánh ra đã sạm mặt ngay lập tức.

Sao cô do dự lâu như thế lại gửi đi một câu nói bình thường đến nhường này...

Cô đang tính hay là xóa tin đi, nhưng nếu xóa rồi đôi phương sẽ nhận được tin nhắc nhở... sao wechat lại phiền thế chứ, nếu người ta muốn xóa thì cứ để người ta lặng lẽ xóa đi chứ...

Ngay khi cô đang oán giận wechat không nhân tính, tin trả lời của Tống Nam Xuyên lại đột ngột nhảy ra.

Xuyên Xuyên: Chào buổi tối ^_^

Bùi Anh trở tay không kịp, cô nên nói gì bây giờ?

So với cô đang tay chân luống cuống, Tống Nam Xuyên lại thành thạo chuyện nhắn tin hơn nhiều: “Hai ngày nay cô đang bận gì thế? Tôi thấy cô sáng sớm tám giờ đã ăn sáng rồi, không phải quay phim chứ?”

Bùi Anh ngẩn người, không ngờ anh lại tỉ mỉ như thế, còn để ý đến thời gian ăn sáng của cô...

Bùi Anh: Vâng, không có công việc gì cả orz nhưng mà tôi và bạn có mở một cửa hàng, gần đây đang có hoạt động cho nên cũng hơi bận.

Xuyên Xuyên: Cửa hàng?

Bùi Anh: Ừm, là một cửa hàng thời trang nữ, công việc chủ yếu của tôi là người mẫu.

Tống Nam Xuyên nhớ ra hình như trước kia anh từng đọc được điều này trong tư liệu của Bùi Anh: “Thì ra là vậy, rất thích hợp với cô”.

Bùi Anh: [thẹn thùng] hợp tác với bạn cũng xem như nghề tay trái, nếu không chỉ sống dựa vào phim thì chắc tôi đã chết đói rồi.

Tống Nam Xuyên khẽ cười một tiếng, tay đặt bên khố miệng nhập dòng chữ vào khung hội thoại: “Đừng gấp quá, rồi công việc sẽ càng ngày càng nhiều thôi, lần trước lúc tôi tới trường quay đạo diễn còn tán thưởng tài diễn xuất của cô, nói cô diễn tốt hơn Đào Đào”.

Bùi Anh nhìn tin nhắn anh vừa gửi tới thì khẽ bật cười. Cô diễn tốt hơn Đào Đào thì sao chứ, Đào Đào vẫn là vai nữ chính mà. Nhưng mà cô tin Tống Nam Xuyên nói không sai, rồi sẽ có nhiều việc thôi, mọi chuyện sẽ dần dần tốt hơn,

chỉ cần cô không ngừng cố gắng, rồi cuối cùng cũng chờ được một thời cơ thích hợp.

Cô vẫn luôn là một người lạc quan.

Cô còn đang chờ tin nhắn của Tống Nam Xuyên, chuông điện thoại lại thành linh vang lên.

Bùi Anh ngỡ ngác liếc nhìn màn hình, nhất thời bối rối.

Là Tống Nam Xuyên gọi tới.

Cô nhìn chằm chằm thông báo như đại dịch, hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng rồi mới nhận máy: “Tổng giám đốc Tống?”

“Ừm”. Vẫn là giọng nói trong trẻo dễ nghe, chỉ có điều khi vang lên từ tai nghe, hình như lại tăng thêm một mị lực gì nữa khác, “Đáng chữ hơi phiền, tôi gọi điện luôn”.

“...Vâng”. Bùi Anh dừng ba giây mới đáp lại.

Người đầu dây hình như còn khẽ cười một tiếng, mới nói: “Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gọi điện thoại”.

“Đúng rồi...” Bây giờ đến thờ mệnh Bùi Anh cũng không dám nữa kia, chỉ lo hô hấp của mình sẽ tiết lộ sự căng thẳng lúc này.

“Cảm giác rất đặc biệt”. Tống Nam Xuyên nhẹ giọng nói, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Bùi Anh cầm điện thoại ngồi thẳng lưng, gò má hơi ửng đỏ hỏi: “Tổng giám đốc Tống à, anh bận lắm hả?”

“Ừm, có một chút”. Trong giọng nói của anh hiếm khi có chút gì ử rữ: “Khách hàng lần này khá khó, đối thủ cạnh tranh cũng rất có thực lực”.

“À, vậy có phải tôi vừa quấy rối anh nghỉ ngơi không?”

“Không sao đâu”. Tống Nam Xuyên cười nói: “Trò chuyện với cô tôi rất thoải mái”.

Bùi Anh: “...”

Nhưng mà cô đang sốt sắng muốn chết này.

“À đúng rồi, hôm nay tôi chụp nhiều ảnh lắm, anh có muốn xem không?” Ý định ban đầu của Bùi là muốn nói gì đó để phân tán sự chú ý của mình, nhưng mà... cô nói cái gì thế này? Tại sao lại hỏi người ta có muốn xem hình của mình không, cái đề tài này nát quá!

Nhưng mà bây giờ lời nói ra đâu có rút lại được, đột nhiên cô cảm thấy weichat còn có nhân tính hơn nhiều.

Tống Nam Xuyên bên kia cũng thoáng yên lặng suốt một giây, một lần nữa âm thanh lại vang lên: “Được, chờ lát nữa cô gửi vào wechat của tôi nhé”.

“Vâng...” Bùi Anh yên lặng mà đỏ mặt bưng bưng.

“Tôi thấy bây giờ mỗi ngày cô đều ăn bữa sáng ngon lành thật đấy, làm theo thực đơn mà tôi gửi hả?”

“Đúng rồi, nguyên liệu nấu ăn cũng là anh gửi mà”.

Tống Nam Xuyên khẽ cười: “Thật ngoan”.

Hai chữ này suýt chút nữa đã khiến hồn của Bùi Anh vụt bay lên trời, đặc biệt là trong giọng nói của anh còn có vẻ gì đó khá cưng chiều, khiến mỗi một chữ cứ như thiên thạch âm âm nện vào lòng cô.

“Mỗi ngày quan trọng nhất là buổi sáng, cho nên bữa sáng phải chuẩn bị cẩn thận”. Anh nói.

“Vâng, tổng giám đốc Tống cũng vậy nhé, bận rộn cũng không được quên ăn cơm...” Trong đầu Bùi Anh vẫn không thể khôi phục được hoạt động bình thường, chỉ đáp lại qua loa theo bản năng.

Tống Nam Xuyên nói: “Muộn vậy rồi tôi không quấy rầy cô nữa, nghỉ sớm một chút. Ngủ ngon”.

“Ngủ ngon...”

Chờ đến khi đầu dây không còn âm thanh nữa, cô mới nhận ra điện thoại đã cúp máy.

Hai chữ “thật ngoan” như có ma lực cứ xoay quanh mòng mòng trong đầu óc của cô, có lẽ anh ấy chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng hai chữ này lại quá mức thân mật, lòng Bùi Anh cũng bị khuấy loạn rối rắm.

Xuyên Xuyên: “Đừng quên gửi ảnh cho tôi :)”

Nhìn tin nhắn mà Tống Nam Xuyên vừa gửi tới, Bùi Anh lại quẫn trí. Trong lòng cô cực kỳ cự tuyệt, nhưng vừa nãy chính cô lại là người muôn gửi bức ảnh cho người ta, chỉ có thể tự làm tự chịu.

A... quả nhiên là vẫn xấu hổ quá...

Cô vừa đỏ mặt vừa chờ tin trả lời của Tống Nam Xuyên.

Điện thoại rung lên, lòng Bùi Anh cũng run lên một chút.

Xuyên Xuyên: Rất đẹp, có lẽ đêm nay có thể ngủ ngon rồi.

Khuôn mặt Bùi Anh vụt đỏ với tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được, chỉ thiếu đường đỉnh đầu bốc khói mà thôi. Cô ngửa người ngã xuống giường, ôm chăn quay lộn.

Đêm đó, lòng Bùi Anh nhẹ bỗng, cô cảm thấy dù là hai mươi ba hay là mười sáu tuổi, trước mặt tình yêu tuổi của cô lại chẳng có chút ưu thế nào.

Buổi tối hôm đó phải muộn lắm cô mới ngủ, sáng ngày hôm sau lại bị chuông điện thoại đánh thức. Tay phải của cô lục lọi hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng mò được điện thoại của mình: “Alo...”

“Bùi Anh, cô lại ngủ đấy à? Hôm qua lúc đi tôi còn nhắc cô sáng sớm nay phải đến phòng làm việc mà!”

Nhậm San San tức giận rít gào khiến cho Bùi Anh dần dần tỉnh táo, cô “hả” một tiếng, xoa tóc rồi ngồi dậy: “Tôi tới ngay đây”.

Sửa soạn xong, Bùi Anh bắt xe taxi rồi chạy như bay trên đường. Lúc bước vào phòng làm việc của Nhậm San San, Bùi Anh hoảng hốt đặt túi của mình xuống: “Nhanh nhanh, chụp ảnh nào!”

Nhậm San San nhìn cô một cái, ánh mắt bắt đầu nghiên cứu tìm tòi: “Sao sắc mặt cô không tốt chút nào thế, tối qua qua đi ăn trộm gà à?”

“Tôi qua gọi điện với Tổng Nam Xuyên”.

Nhậm San San nháy mắt mấy cái: “Hai người nói đến nửa đêm sao? Nói chuyện không thích hợp với trẻ em ấy hả?”

“..Nói mấy phút thôi, lần trước tôi đưa bột tẩy sạch cho cô mà vô dụng rồi à?”

Nhậm San San lườm cô một cái, tao nhã nở nụ cười: “Nói chuyện mấy phút thôi á? Tổng giám đốc Tổng nhanh thật đấy”.

Bùi Anh: “...”

Cô nghe không hiểu cô nghe không hiểu... Cái kiểu đầu óc lơ đãng như Nhậm San San thì không cách nào tán gẫu được!

Cô cầm một bộ quần áo đi tới phòng thay đồ.

Vì phải phối hợp với hoạt động trên mạng, phòng làm việc rất bận, hơn nữa Nhậm San San thuê nhân viên đều kiêm nhiều nhiệm vụ, cho nên bận rộn đến mức choáng váng cả đầu óc. Cô chủ nhỏ như Bùi Anh cũng không thể nhàn nhã chụp ảnh như trước kia, bởi vì không ai rảnh rãng nên cô cũng đảm nhiệm việc tiếp đón khách khứa.

Hoạt động bán hàng giảm giá số lượng lớn khiến cho lượng người mua ồ ạt tăng lên, mấy ngày nay hầu như sáng sớm hôm nào Bùi Anh cũng phải chạy tới phòng làm việc của Nhậm San San, đến tối muộn mới rời khỏi

Mặc dù rất mệt nhưng ít nhất nó cũng giúp cô bớt thời gian để suy nghĩ lung tung, bắt tri bắt giác đã qua hết ba ngày.

Cả ngày làm trâu làm ngựa trong phòng làm việc của Nhậm San San, lúc Bùi Anh tắm rửa sạch sẽ đi ra, cô cầm điện thoại load load theo thói quen.

Trên wechat có tin nhắn mới, cô vội vàng mở ra.

Xuyên Xuyên: Tôi về rồi, chiều mai có rảnh không? Bạn tôi có tặng hai vé xem ca nhạc, muốn đi cùng không?

Bùi Anh khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, ngày mai hoạt động trên mạng sẽ chính thức bắt đầu, tất cả công việc đã chuẩn bị xong xuôi, không có cô cũng không có chuyện gì.

Bùi Anh: Được ạ, thời gian địa điểm sao ạ?

Xuyên Xuyên: Chiều mai hai giờ, tôi tới đón cô.

Bùi Anh có thể nghe rõ tiếng nhịp tim mình đập, cô gắng trấn tĩnh đáp lại anh: “Được ^_^”.

Quyết định xong, việc đầu tiên Bùi Anh làm là mở tủ quần áo ra, bày la liệt áo quần mà mình muốn chọn mặc ngày mai.

Nếu để xem lễ hội âm nhạc, vậy thì nên mặc hơi trang trọng một chút, cô mặc thử vài bộ, cuối cùng quyết định chọn bộ áo đầm màu đỏ mà mình thích nhất.

Bộ đồ này là xu hướng của năm nay, mặc mùa xuân thì hơi lạnh, nhưng mà vì đẹp cô cũng không buồn quan tâm có lạnh lẽo hay không, hơn nữa nếu cô xõa tóc ra thì cũng không khác áo là mấy.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng xong, Bùi Anh thoáng an tâm. Tuy rằng cô và Tống Nam Xuyên đã ăn chung hai lần nhưng đây là lần đầu tiên hai người đi ăn riêng ở ngoài.

Nghĩ tới đây cô lại thấy sốt sắng, hay là suy nghĩ xem ngày mai mình nên nói chuyện gì để tránh buồn chán nhỉ?

Bùi Anh nghiêm túc nghĩ, chỉ thiếu đường lấy ghi chú ra ghi. Sau khi cảm thấy không còn gì sơ hở, đột nhiên cô nhận ra mình quên hỏi là chương trình âm nhạc gì, cũng nên tìm hiểu trước một chút.

Đang lúc do dự có nên nhất thêm tin nữa cho Tống Nam Xuyên không, Bùi Anh quyết định... quên đi, đi ngủ.

Đêm nay cô không muốn lại mất ngủ nữa đâu, thế nào cũng phải để ngày mai sắc mặt tốt một chút mới ra ngoài hẹn hò được.. Không, cô muốn nói là đi xem ca nhạc.

Nằm không được hai giây, Bùi Anh lại đột ngột xoay người rời giường, tìm mặt nạ đắp lên.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là quên Chương trình âm nhạc mà Bùi Anh tỉ mỉ chuẩn bị và vô cùng mong đợi cuối cùng cũng đến.

Bùi Anh cẩn thận trang điểm, kĩ thuật trang điểm của cô không được như chuyên gia trang điểm, nhưng ít nhất cũng nhìn qua được. Xem thời gian trên điện thoại gần tới một giờ năm mươi, Bùi Anh lại càng lo lắng hơn.

Khi đoạn nhạc violon kia vang lên, Bùi Anh an tâm hơn một chút, cô nhẹ nhàng hít một hơi, nhận điện thoại: “Alo, tổng giám đốc Tống”.

Tống Nam Xuyên khẽ cười một tiếng, đáp lại: “Tôi đến dưới lầu nhà cô rồi, cô chuẩn bị xong chưa?”

“Được rồi, tôi xuống ngay”. Bùi Anh cúp điện thoại, lao như chiến sĩ giữa chiến trường xuống lầu.